

SEMĂNĂTORUL

ORGANUL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUD. CALIACRA

Înscris pe registrul special al Tribunalului Caliacra sub № 9/1938

Director: EUGEN RĂDUCU

Apare de 2 ori pe lună

Redactor: I. Lupu-Răjlețu

Redacția și Administrația: Școala Primară № 2, Bazargic

Fenomene... și Innoire

Munții vulcanici, după ce aruncă din sânul lor materiile focose, sguduind pământul până la mari depărtări, se liniștesc într'un fel de somnolență a teribilului fenomen.

Ca sbuciumările geologice se produc în serie toate fenomenele din natură și de pe pământ, din apă și de sub pământ.

Impotriva acestor fenomene omenirea stă neputincioasă, așteptând ce va să mai aducă Dumnezeu! Pasivitatea este singura atitudine posibilă în fața atotputerniciei naturale care zdrobește și prosternează viața.

Ca fenomenele acestea sunt și fenomenele sociale, care se produc din frământarea voită a lumii. În fața lor omenirea nu mai poate rămâne pasivă, decât dacă sorțul a fost aruncat pentru piere și sfârșit.

În zilele de azi fenomenele se inseriază ca un vâjâit de furtună pela fereastra casei noastre.

Războaiele s'au pornit și sângerează fără declarațiile protocolare de altădată. Diplomațiile neamurilor își dau riposte necunoscute până acum. Iar mintea... stă pe loc și se întreabă, dacă mai e pace sau război!

În fața acestor precipitări neamurile se echipează, se organizează, se solidarizează și își înnumără destoiniciile pe care să le așeze la cârma de comandă.

Frontul Renașterii Naționale din România - ca unică organizație legitimă - este uniunea de efort a nației care-și pregătește toate sursele și resursele ce pot valorifica în ultimă etapă potențialul său de rezistență.

Cei ce sunt înfășurați de patima credințelor din trecut ridică un deget de afirmație că iar s'a dat drumul politicii. Eroare de calcul și de optică. Fată morgână a însetaților politici!

Noi vedem altceva în Frontul renașterii naționale.

Vedem strângerea într'o unitate a reprezentanței naționale pentru un efort comun al întregii energii românești, spre a se desvolta tot dinamismul național de care e capabilă ființa neamului nostru.

În acest chip se fortifică puterea nației. Pulverizarea de altădată de credințe, de eforturi și de oameni este o anihilare ce trebuia să înceteze în pragul vremurilor aspre. Și a încetat.

O spune constituția țării și ne-o arată noua creație socială - unică în România - „Frontul renașterii naționale”!

Nașterea cea mai presus de fire

Peste puțin timp se vor împlini 1938 ani de când în Betleemul lumii s'a născut Mântuitorul pe care-L făgăduise Dumnezeu oamenilor și-L vestiseră prorocii. Pământul va îmbrăca haină de sărbătoare pentru a prăznuși, încă odată, nașterea Aceluia care s'a întruchipat om, pentru a mântui omenirea de păcate. Bisericele vor înălța rugăciuni pentru cinstirea nașterii sfinte; iar oamenii își vor aduce aminte, ca și în alți ani, de obiceiurile strămoșești în legătură cu această sărbătoare.

Nașterea Mântuitorului semnifică cea mai înaltă străduință a Dumnezeirei de a îndruma omenirea pe o cale pașnică, dreaptă și cinstită. Ea mai simbolizează dragostea cea mare a Divinității pentru om și tendința de a-l îndruma pe calea milosteniei și a înțelegerii legilor divine.

Dece s'a născut Domnul în sărăcăciosul staul al Betleemului?

Pentru ca să arate lumii că trebuie să disprețuiască strălucirea și lauda deșartă; ca să aducă pace și liniște între oameni. S'a născut sărac ca să arate că El n'a venit să stăpânească, ci ca să servească lumii și să se supună poruncilor Tatălui Cerească. El a venit gol ca să ne îmbrace pe noi, sărac ca să ne îmbogățească, smerit ca să ne înalțe la Cer, ca un prunc ca să ne facă desăvârșiți și să ne dea bucuria veșnică.

Ce învățătură înaltă e pentru noi, oamenii, nașterea Domnului! Îndemnul la simplitate, la milostenie, la fapte bune și creștinești, e învățătura cea mai folositoare pentru omenire. Mulți dintre bogații de pe pământ, care acumulează averi după averi, nu se gândesc niciodată că în lumea aceasta există și multe suferințe, care trebuiesc alintate.

Guri flămânde cer pâine, trupuri înghețate cer haine și lemne.

Cuvinte Regale

Baza culturii românești este ceiace putem culege din chiar sufletul neamului nostru. Virtuțile cari veacuri de-a rândul ne-au păstrat neclintit neamul pe aceste plaiuri, sunt chiar virtuțile de căpetenie ce se cer pentru înfăptuirea unei sfere științifice: răbdarea și credința în izbândă.

La aceasta trebuie noi, generația nouă, să adăogăm încă o virtute: credința în muncă - fiindcă fără ea, orice încercare de a face o operă utilă și temeinică este zadarnică.

M. S. Regele Carol II

Acei cărora Dumnezeu le-a dat avere, ce prisosește cum mult peste trebuințele unui om, datori sunt să se uite și la desmoșeniții soartei și să le aline suferințele. Și sunt mulți săraci care nu așteaptă cu bucurie Crăciunul, așa cum îl așteaptă bogații. Către aceștia să se îndrepteze ochii noștri și în acest sens să înțelegem nașterea Fiului lui Dumnezeu ca om: sărac și gol. Cel care face o faptă bună, ajutând pe un sărac, este de mii de ori mai bogat decât toți bogații. Și, armonia socială va fi mai deplină atunci, când ochii bogaților se vor întoarce mai mult spre milostenie și credință, decât spre acumulare de averi fantastice. Cele mai frumoase deprinderi pe care le poate sădi o mamă în sufletul copilului său, sunt acelea de a-l obișnui să ajute pe săraci, cel puțin cu prilejul sărbătorilor.

Pentru creștinătate, nașterea Domnului aduce practicarea a o mulțime de obiceiuri în legătură cu acest eveniment sfânt, obiceiuri păstrate și transmise din tată'n fiu. Fiecare popor creștin are obiceiurile sale, în legătură cu această sărbătoare. Dar, popoare cu mai multă preponderanță culturală și mai înaintate în civilizație au reușit să transmită unele obiceiuri altor popoare, cu un nivel de cultură și civilizație mai scăzut. Iată deci, cum unele po-

poare au început să împrumute obiceiuri străine, depărtându-se astfel de datinile lor străbune.

E momentul să dăm cea mai mare atenție obiceiurilor noastre strămoșești și să îndemnăm pe copii să le practice, ca să nu se uite. Să nu ne lăsăm influențați de obiceiurile străine, ce ar încerca să se încetățenească și la noi. Straja Țării, care are în programul său practicarea datinelor străbune, a luat măsuri ca străjerii să le practice numai pe acestea. Este o inițiativă demnă de laudă.

* * *

Colindătorii și stelarii vor porni în curând, din casă'n casă, vestind nașterea Mântuitorului lumii. Deasupra staulului din Betleem se vor coborî și anul acesta îngerii cântând: „Slavă lui Dumnezeu întru cei de sus și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”.

Să prăznuim cu cinste nașterea Domnului, așa cum cere biserica noastră strămoșească și să aducem daruri Mântuitorului: în loc de aur, credință dreaptă, ca unui împărat ce este al Cerului și al pământului și al tuturor adâncurilor; în locul tămăiei să-l aducem dragostea curată, ca unui Dumnezeu veșnic; iar în locul smirnei să-l aducem nădejdea cea bună, că El este nădejdea lumii.

I. Lupu - Răjlețu

Participarea activă a elevilor la pregătirea lecțiilor

de Radu Petre

O școală nouă înseamnă o școală însuflețită prin toate mijloacele de învățământ, care izbutesc să trezească, în procesul de învățare, efortul elevilor. Aceștia trebuie să-și prelungească mijloacele de informare și de educație și dincolo de pereții claselor, fiindcă, mai mult decât programa analitică și mai presus decât explicarea învățătorului, trebuie pus preț pe activitatea proprie a elevilor și pe participarea vie a lor la trăirea noilor cunoștințe ce li se predau.

Cum putem să facem acest lucru?

Copilul, spunea Rousseau, să nu învețe știința, ci s'o găsească. El are totul pentru aceasta: picioare bune de alergat, mâini puternice de cățarat, simțuri pătrunzătoare, inteligență clocotitoare.

Rolul școlii nu e de a comunica știința de-a-gata, ci de a învăța pe copii s'o dobândească.

Este neîndolelnic, zicea Rousseau, că dobândești noțiuni mai lamurite și mai sigure învățând

(Continuare în pag. 2)

Gabriele d'Annunzio

Numai un vrăjitor ar fi putut ghici că în copilul slăbuț, cu ochii mari și visători, născut la Pescara în 1864, licărea unul dintre cei mai mari poeți ai Italiei, un geniu aparte pe care istoria îl va trece într'un capitol unde va fi singur, fără rival.

Viața minunată a acestui luceafăr al Italiei nu poate fi cuprinsă în câteva rânduri. Poet, dramaturg, inspirator de forme și de viață nouă, Gabriele d'Annunzio a primit totul dela viață, a fost un răsfațat al soartei. Devenise pentru italieni — și chiar în ochii săi — un semi-zeu.

Iată de ce moartea lui a îndurerat dar a și uimit Italia: aproape se uitasă că marele poet trebuia să moară și el într'o zi.

Odată cu izbucnirea războiului mondial, poetul ia parte cu tot sufletul la lupta pentru o Italie mai mare, mai eroică. Luptă pe pământ, pe apă, în aer. Sboară deasupra Vienei și aruncă manifeste. Traduce în acțiune, până la extrema limită, poeziile sale eroice.

Rănit la un ochi, orb pentru un timp, nu vrea să se oprească și se înapoiază la luptă, ca să bombardeze din avion Cattaro și Pola. Pentru toți, poetul rășbinic nu mai este acum decât „Il Comandante“.

Și apoi, ca și cum tot ce făcuse până atunci n'ar fi fost de ajuns, cu o mână de oameni redă Italiei portul Fiume.

Italia nouă care se ridică după război îl idolatrizează. „Il Comandante“ este făcut principe de Montenevoso, capătă un domeniu cu un castel ca în basme și în curtea castelului instalează o relicvă de război, prova navei „Puglia“. Aci, pe bordul „Pugliei“, va rămâne pentru totdeauna trupul neînsuflețit al lui Gabriele d'Annunzio.

Opera poetică a lui Gabriele d'Annunzio cuprinde versuri, proză și teatru și este împărțită de critici în trei perioade, având ca subiect Natura, Omul, Spiritul. Primele sale opere poetice au apărut în 1879, cântând frumusețile naturii și ale artei, cu o sensualitate care a uimit pe contemporanii. Tânărul poet aducea, într'o epocă de materialism, gustul rafinat al frumuseții și dorul de viață.

Idealurile lui d'Annunzio erau idealurile unui om al Renașterii și poetul ar fi trebuit să se nască

odată cu Leonardo, cu Michelangelo și cu Machiaveli.

Poetul a îmbrățișat apoi poezia patriotică, eroică, pe care o socotea necesară Italiei. Versurile patriotice ale lui d'Annunzio au determinat în mare parte intrarea Italiei în războiul mondial, alături de aliași.

A treia perioadă a operei poetice a lui d'Annunzio începe cu „*Contemplazione della morte*“. Poetul păgân care nu respectase nimic în violența lui lirică, revine la creștinism. Dar creștinismul lui nu era catolicismul secolului nostru, ci era catolicismul filosofilor Renașterii.

În ultimii ani neputând merge voluntar în Abisinia, cum ar fi dorit, a îmbărbătat la luptă și apoi a glorificat noua cucerire în Africa.

După o viață de 75 ani și după o activitate poetică neîntreruptă de peste 50 ani d'Annunzio, s'a sfârșit ca un luptător, la masa de lucru, corectând noua ediție a poeziilor sale *Alcione, Elettra, Merope*.

Calendarul „Universul“—1939.

Statisticile spun multe... chiar când e vorba de 15 minute.

Și acum o mică statistică de necrezut, dar totuși adevărată de la început și până la sfârșit, deoarece se întemeiază pe cifre publicate în anuarul statistic al Ligii Națiunilor.

În 15 minute știți D-voastră ce s'a întâmplat pe glob?

Statistica spune că s'au născut 1300 de oameni și au murit 1150. Au căzut din cer o sută de mii de meteoride și 450 de fulgere și trăsnete au săgetat atmosfera. În acest sfert de oră locuitorii globului au mâncat 6 milioane kgr. cartofi, 2-5 milioane kgr. legume, aproape un milion kgr. de carne, un milion de ouă și 7 milioane kgr. de zahăr.

În același timp judecătorii de pe tot globul au condamnat la diferite pedepse 50.000 de delicvenți.

Apa care cade picătură cu picătură sfârșește prin a găuri piatra. Soarele, cu mici ronțăeli de dinți, taie o funie. Cu mici lovituri de secure, prăvălești stejari mari. Stăruie! nu te dsuraja niciodată.

Franklin

ANUL LITERAR!

Pentru un cronicar obiectiv, înfățișarea generală a scrisului românesc în cursul acestor 12 luni nu poate constitui decât o bucurie reală. Și aceasta pentru că — în primul rând — se poate vorbi de o complectă limpezire a atmosferei pe care o viciaseră — în ultimii ani — anumiți scriitori, vânători de interese meschine sau personale. Constatăm astăzi dispariția lor de pe piața literară. Se pare că și opinia publică ultraglată a contribuit la aceasta. Rezultatul: volume până mai ieri căutate, azi adună praful librărilor chiar în centrul Capitalei. Nu se plângea — mai deunăzi — unul din acești răspânditori de maculatură degradatoare că nici o carte nouă n'a depășit pragul primei edițiuni, și aceasta tipărită în 2-3000 de exemplare?

Și totuși afirmația e incompletă: au fost și cărți căutate: 1907 a atins ediția II-a; *Mamina* ediția III-a; *Maitrey* ediția III-a; iar *Menuetul* ediția IV-a.

Dar lucrurile nu se opresc aici: concomitent cu această dizolvare a literaturii primejdioase a venit dispariția traducerilor, în deosebi a anumitor traduceri. Puținele pe care le întâlnim sau reprezintă lucrări meritorii ca *Fabiola*, *Ajută-te singur*, *Fii om de caracter*, sau au devenit apanajul editurilor evreești, care singure mai cred în exploatarea senzaționalului.

Dar întoarcerea la literatură bună mai oferă trei priveliști: a înmulțirii studiilor de istorie și critică literară — care au dus la monografiile prețioase și la adevărate ediții definitive. Ceva mai mult: această grijă de definitiv a intrat chiar în sfera de preocupări a scriitorilor contemporani. Astfel, pe lângă operele definitive ale lui Spiru Haret, Odobescu, Anghel Demetrescu, Duiliu Zamfirescu — s'au adăugat acela ale d-nei Elena Farago, Mircea Eliade, etc.

Al doilea spect este orientarea spre poezie. Numărul mare al volumelor de versuri ne-o atestă. Intrarea majorității poetilor în inspirația sănătoasă, tradiționalistă, constituie încă o dovadă. Apariția unei poezii noi, plină de căldură, de viață și de energie, ivirea poetului de mâine — visat de Vlahuță — este a doua, iar faptul apariției unor volume de înaltă poezie (Destăinuirii de Ștefan Bascovici, Cununi uscate de Radu Gyr, Căntece pentru domnițe de

Virgil Carianopol, Sonete de G. Tutoveanu, Nopti pontice de Gr. Salceanu), confirmă definitiv preocuparea de artă literară, de stih curat și de imagine susținută a anului literar expirat.

Și a trela directivă: crearea unui teatru ad-hoc, capabil de a evolua și de a da naștere unor opere pilduitoare și prin conținutul ales și prin arta lor. Cum am zis, acest teatru e la început, are mai mult caracter educativ și își are originea în șezătorile străjerești — pentru pregătirea cărora anul expirat literar a mai adăogat câteva antologii.

Nu pot uita învierea poeziei bucovinene care până'n anii din urmă părea amorțită — „cufundată în umbră“.

De data aceasta ea s'a ivit ca un adevărat Făt Frumos pe care reușiseră să-l adoarmă vrăjile neguite ale unui balaur hidos: balaurul înstrăinării. În scurt timp a reușit să-și câștige un loc de cinste, atât prin puritatea conținutului, cât și prin noutatea limbii și a imaginilor. Antologia editată de Fundațiile regale e încă o dovadă că sufletul românesc, reîntregit în hotarele firești, a primit un prețios adaos, o adevărată salbă cu bănuți de aur și o garanție a zăcămintelor artistice pe care nici vitregia vremurilor, nici stăpânirile adverse n'au fost în stare să le distrugă.

Paul I. Papadopol

Primele jocuri Olimpice

Primele jocuri Olimpice datează din anul 776 în Chr.: Coroebus a fost învingătorul. De la această dată se începe numărătoarea cu olimpiade — perioadă de 4 ani, — până în 394 când aceste jocuri au fost suprimate de Theodosiu.

Ele au fost restabilite în 1896 de guvernul grec, în urma propunerii unui bogat cetățean, anume Zappas, care suportă toate cheltuielile.

După război, ele au fost reluate din inițiativa baronului de Couberti.

Adevărata propășire a unei națiuni se măsoară nu după bogăție, ci după umanitatea ei. În viața înaintea numai acela în care inima devine mai blândă, sângele mai cald, creierul mai viu și spiritul intră într'o pace plină de viață.

Marshall-Mather

(Urmare din pag. 1)

singur lucrurile, decât aflându-le dela alții.

Așa dar, orice cunoștință, pe cât este posibil, să fie dobândită cu participarea activă a copilului.

Justificarea acestei afirmații se întemeiază pe una din cele mai prețioase trebuințe ce salășluște în sufletul copilului: trebuința de a cerceta și de a descoperi lucruri noi.

Dacă urmărim cu atenție pe copii, îi vedem că neîncetat sunt pasionați de a descoperi, scotocind prin toate ungherele și atunci nu este bine să folosim această trebuință a copiilor, punând în joc experiența și activitatea lor personală?

Învățătorul bun va căuta, în orice ciupă, să afăte forțele active

și productive ale elevilor.

Elevii clasei întregi să colaboreze cu străduința lor în făurirea și cristallizarea cunoștințelor ce se predau. Procesul învățării trebuie sprijinit pe elemente, care să înlesnească prinderea cu ușurință a cunoștințelor.

Dacă elevul este pasiv, dacă el la parte numai cu ascultarea și privirea la cele comunicate de învățător, lesne se înțelege că prin aceasta i se oprește tot ce are mai de valoare în ființa sa: spontanietatea și dorința de a învăța cu plăcere.

Din experiență, știm că orice copil este stăpânit de o satisfacție deosebită când este pus în situația de a fi participant la ceea ce se face pentru el și pentru alții.

Jean Lighthart, în lucrarea *De vorbă cu copii*, încercând să arate mamelor, cum-e bine să se facă educația copiilor, spune între altele:

Nu ziceți niciodată: nu pune mâna!, ci dă-mi sau adu-mi!

Copilașul să vă fie un ajutor, nu un stricător. Lăsați-l să umple cutia cu cărbuni din pivnița, să aducă un pahar cu apă, să care gălețile și scaunele, să urce sticle în pod, etc., fiindcă copiilor le place așa ceva...

Știți ce rezultat fericit vor avea toate acestea? Toată ființa copiilor va fi absorbită de lucrul, pe careli l-ați dat să-l facă, iar gândurile lor nu vor mai fi împrăștiate în alte direcții rele.

Această prețioasă comoară, careia îi place să-și ajute părinții,

chiar dacă mai sparge și strică unele lucruri, trebuie educată în mod activ și pozitiv.

Cine a încercat să întrebuințeze acest sistem de colaborare cu copilul la micile treburi ale gospodăriei e cuprins de mirare și bucurie de ce poate un copil, cu condiția să-i fie sădită încrederea în el și să nu fie condamnat la neputință.

Ce fericiți se simt copii când ne aratăm încrederea în ei și-i trimetem să ne cumpere ceva dela prăvălia din apropiere!

Tot astfel, încercați de spuneți elevilor să vă aducă material pentru facerea unei lecții și veți vedea ce satisfăcuți sunt și cum simt în ei bucuria participării la un lucru de folos comun.

Pe această bucurie și dorință

La nașterea lui Isus

Cu ochii divini de senini,
Cu trupul de roze și crini,
In iesle stă pruncul Isus...
Arhangheli îi cântă de sus.

Iar staulul umed și 'ngust
Imbracă prestigiu august
De leagăn dumnezeesc...
Maria și Iosif zâmbesc.

Zâmbesc peste prunc aplecați...
Păstorii în jur, minunați,
In brațe cu albi mîlăuși,
Zâmbesc printre lacrimi și ei.

Pe când, de lung drum obosiți,
Trei crai, în genunchi, umiliți,
Resfiră simbolic tezaur
De smîrnă, tîmăe și aur.

Em. Papazissu

Rondel

Fulgue afară...
Fulgue și'n mine;
Zărilor senine
Fum, se'ntunecară.

Visele sburară,
Păsări ivorine;
Fulgue afară...
Fulgue și'n mine.

Nostalgii de vară:
De cicori și-albine
Plâng, viori, în vine,
Când, cu floare rară,
Fulgue afară.

D. Anastasescu-Diana

Cântec dobrogean

Cântec scris cu sânge, cântec de mărgean,
Svon de epopee, cântec dobrogean,
Te păstrează 'n moaște ca zălog prea rar
Mucenicii Țării ce-au răbdat calvar
Dela Turtucaia pîn' la Topraisar.

Stepa te 'nfrică 'n spicele-i de aur,
Sprinten te culege fluerul de graur...
Macii cu mândrie purpura-ți îmbracă,
Cântec din Dobrogea mea ca o prisacă.

Coloniștii—frații celor ce te-au scris—
Să te soarbă-și lasă sufletul deschis...
Și, ca firea darnici, larg resfiră snopii
Să te ciugulească potârnicii și droplii.

Cântec scurs din inimi tinere de jar:—
Sfinte, nestemate pietre de hotar
Puse de eroii neamului și ai gliei,
Ca să întregească trupul României!

Em. Papazissu

Cronica Rimată

de VASILE MILITARU

...In sfârșit, pe țara toată s'a lăsat o dulce pace!
Azi, „politică internă”, ca'n trecut, nu se mai face.
Preoții și văd de biserici; domnii învățători de școală;
„Electorii” zac, sărmanii, parcă de-o cumplită boală...
„Meritele” lor acuma nu mai merită o ceapă;
Cei deprinși cu vinuri scumpe, au să'nceapă
Să bea apă:
Cei deprinși să nu mai sape, se vor duce iar la sapă!..

S'a sfârșit cu-a lor putere
Pe la cele Ministere;
Nu-și vor mai căra osânza în de pânză fustanele,
La Președinția mare, pe plușate canapele;
„Patrioții” — sau mai bine ticăloșii țării furii —
Nu mai pot să exploateze „perimetri” sau păduri;
„Deputații” buni de gură și'n ocârmuire genii,
Nu mai fac acum „afaceri” la Finanțe, la Domenii;
Nu mai pot, nefericiții, să la nici un fel de „șperț”
Dela d'alde Grosz-Cagero, pe „devize” de comerț;
Pe la Primării, asemeni, e o'ncremenire dură:
Nici un samsarlăc posibil, nici o grasă „furnitură”;
Nu mai li se'nștră'n față limuzine cu diumul,—
Câteodată umplând drumul,—

Limuzine
Toate pline
Cu simandicoși „boeri”
Din cei cari, cu nici o muncă, adunat-au mari averi!..

Nu mai vezi „Democrația” la răspântii umflând pieptul,
Ca: să cârmuiască Țara, dumneaei doar are dreptul!
Capitalii României nu-i mai umplu astăzi strada
Cioareci albi cum e zăpada!

In sfârșit, acuma parcă mai adânc ne ară plugul;
Ne va fi mai greu belșugul;
Mai bogat ne va fi grăul și pe dealuri, și pe luncă;
„Electorii” de-altădată se vor așeza pe muncă:
De prin grâne va fi smulsă

Și netrebnica neghină:
Pâinea ne va fi mai albă și din ce în se mai multă.
Pălămida pe ogoare ne va fi tot mai puțină:
Se va duce ca o ceață jalea cruntă ce ne-apasă
Și se vor simți Români toți stăpâni la ei acasă! —

Ține, Doamne, astfel Țara barem un pătrar de veac,—
La durerile ei toate să-și găsească, biata, leac!..

Martie 1938

Moș Crăciune..

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Fi bine venit!
Eu de mult aveam cu tine
Chef de război.

Și să nu te superi... sfinte
Că-ți spun minciнос
Ești bătrân, dar fără minte
Ești un păcătos.

Barbă albă? Bunătate?
Sac cu jucării?
Sunt minciuni sfruntate
Dar nu... bucurii.

Lui Mimi, lui Tuțu sau Bebe
Da-i mașini blîndate
Ori... soldați de plumb

Pe Stana sau Leana, cine să le'ntrebe
Că stau nemăncate,
Fiindcă n'au porumb?

Moș Crăciune, cu desagi
Uită-te la cei săraci
Că și ei sunt buni și dragi
De vrei pe-aici să mai calci.

ION V. BURCEA
Inv.
Vasilieva

Ce n'ăți știut
despre aur

Nu totdeauna aurul are culoarea galbenă, caracteristică, cu care ne-am obișnuit. O foiță subțire de aur, așezată în fața unui isvor luminos, apare verde. Pulberea de aur, după dimensiunea grăunților, poate avea culoarea trandafirică, albastră, purpurie, brună și chiar neagră.

Știință și practică

În aceste timpuri turburi, conducătorii popoarelor se întrebă adesea dacă știința sau practica ne arată calea mai bună de urmat.

În realitate, știința și practica merg mână în mână. Și aceasta este foarte bine. Oamenii de știință trebuie să-și confirme teoriile lor prin practică.

Diverși savanți, ca profesorul Rabow, profesorul Laubenheimer, Arthur Macdonald, Spitta și alții au constatat că chinina lucrează în mod favorabil nu numai pentru a combate paludismul, ci și pentru a preveni gripa.

Pentru locuitorii țărilor europene, este foarte important să se puie în practică această descoperire a științei.

În 1881, o teribilă epidemie de gripă, căreia i se da atunci numele de „influență”, izbucni în Europa. Se credea că germenul maladiei a fost adus din Turkestan cu un lot de covoare care se găsea în depozitele magazinelor Luvru din Paris. În Noembrie boala s'a manifestat la câțiva locuitori care mânuiau aceste covoare. Câteva săptămâni mai târziu, gripa se răspândește în toate țările Europei.

În ceiace privește țările Europene, în fiecare iarnă se ivesc numeroase cazuri de gripă, iar savanții citați mai sus s'au arătat adevărați binefăcători ai umanității publicând observații întemeiate pe practică și după cari chinina în doze zilnice de 20-30 centigrame, constituie un mijloc sigur de protecție contra gripei.

de participare, trebuie să se sprijine toată învățătura și toată educația.

Învățătorul va trebui să-și facă un asociat din fiecare elev și grupă de elevi, în munca de predarea cunoștințelor, făcându-i astfel colaboratori la propria lor formare.

○ Colegă învățătoare, din Reșița, vorbea cu mândrie într'un articol publicat într'o revistă pentru propaganda nouilor metode de educație și învățământ, de elevii, pe care-l are la clasă.

În clasa mea, domină spiritul de colecționare. Elevii adună cu o sârguință de maniaci: mărci poștale cutii goale de cicoare, de chibrituri, etc.

M'am gândit să exploatez acest spirit de colecționare, vorbin-

du-le de o chestiune, care a fost primită cu multă bucurie de elevi.

Le fac propunerea să pregătim o lecție de geografie, cu lucruri adunate de ei, atrăgându-le atenția asupra obiectelor care poartă numele firmei și a locului lor de producție.

Tot felul de lucruri aruncate ca obiecte inutile sunt acum cercetate de elevi din punct de vedere al provenienței, îmbogățind astfel cunoștințele micilor cercetători.

Pare deosebit de importantă observația elevilor, care descoperă abia acum cât de multe sunt produsele unor orașe, învățate la lecțiile de geografie, ce își găsesc întrebuințarea chiar în casa lor părintească.

○ Sticlă de apă de colonă, o

cutie de aspirină, un mcsoarel cu filme, o cutie de tînchea de ceai, o cutie de creioane colorate și încă alte obiecte de acest fel formează muzeul nostru geografic.

Locul producției acestor lucruri este căutat cu multă curiozitate pe harta făcută de elevi, unde au fost fixate toate localitățile unde se găsesc fabricile produselor pe care le-au descoperit elevii singuri.

Urmând această cale, introducem viața în învățământul geografic și în deosebi al geografiei economice.

Un fost institutor dela Școala de Aplicație din Pitești, îmi scria astfel într'o dare de seamă de sfârșit de an școlar:

„S'a constatat la școala noastră de aplicație că elevii simt o mare plăcere când sunt făcuți

părtași la pregătirea lecțiilor, contribuind și ei cu ceva la reușita acestora”.

Într'o zi, le-am vorbit elevilor astfel:

Copii, noi avem mâine nevoie de puțină lână albă și neagră, de câteva bucăți de stofă de lână, de fire de lână vopsită și nevopsită, de fire de păr de porc, etc..

Care din voi poate să-mi aducă câteva din ceace v'am spus eu?

Clasa întreagă s'a ridicat în picioare și fiecare din ei a spus ce poate să aducă.

A doua zi, catedra era plină cu tot materialul intuitiv necesar predării lecției; lână și părul animalelor și bucuria copiilor era

(Continuare în pag. 4)

CĂRȚI

Antologia Invățătorilor în literatură

de B. IORDAN

Colegul B. Iordan, cunoscut în viața sa prin romanele „Normaliștii”, „Invățătorii”, „Revizorii și inspecții”, „Trenul albastru” și „Satele” a tipărit de curând „Antologia Invățătorilor în literatură”. Lucrarea aceasta e cel mai prețios dar pe care d-l B. Iordan l-a putut face învățătorimei: e o încercare de a scoate din anonimat pe învățătorii, cari, pe lângă preocupările de ordin strict profesional, au putut să creeze și în domeniul literaturii.

Dacă până ieri s'a vorbit de învățătorul — educator, de învățătorul — cooperant, de învățătorul — erou național, de învățătorul — om politic, nu e mai puțin adevărat, că astăzi, se poate vorbi și de învățătorul creator de opere literare.

În satele răsirate pe întreg cuprinsul țării, sunt împrăștiați cei 50.000 de învățători, printre cari, unii, cu inclinații spre poezie, creație, în versuri sau proză aspecte, peisagii, întâmplări, oameni, locuri, etc. Aceștia sunt creatorii de producții literare, cari se strecoară aproape neobservați, publicând pe ici și colo câte o poezie, nuvelă, piesă de teatru, roman, etc. Creațiile literare ale multor învățători sunt cunoscute numai de către publicațiile învățătorești din județele unde funcționează. Prea puțini și-au creat drum spre revistele literare de mari proporții. Majoritatea se pierd în anonimat.

Deaceia, ideea d-lui B. Iordan, de a face cunoscuți marelui public — prin „Antologia Invățătorilor în literatură” — pe toți învățătorii cu serioase preocupări literare este cât se poate de fericită.

Primul loc din Antologie este rezervat celui mai de seamă învățător pe care l-a cunoscut învățământul și literatura secolului XIX, lui Ion Creangă. Este o prețuire binemeritată, pentru învățătorul Creangă, ale cărui opere literare au trecut de mult granițele. Urmează apoi alți învățători, cari și-au înscris numele în literatură: M. Lupescu, Gheorghe Cătană, Spiridon Popescu, Smara, Gh. Tutoveanu, Ion Ciocărlan, Ion Adam, Șirul învățătorilor cu preocupări literare continuă cu: Gh.

D. Mugur, Gh. D. Baltean, Petrea Dascălul, Florian Cristescu, Leon Mrejeriu, Gr. Teodosiu, I. P. Tuculescu, Apostol Culea, Teodor Castrișanu, Ada Umbră, Gh. Roiban, Maria Codrea-Manoilescu, Stanciu Stoian, Petre Dinu, Vasile Cârlogea, C. R. Crișan, Ion Rotaru, Em. Papazissu, D. Anastasescu-Diana, Gr. Popiți, Gh. Bujoreanu, B. Iordan. Șiragul nu se încheie aci. El continuă cu seria învățătorilor tineri, care este destul de numeroasă.

Lucrarea d-lui B. Iordan este unică la noi. Preocupări asupra învățătorilor în literatură au lipsit până astăzi. Nimeni nu s'a gândit la învățătorul creator de opere literare. Aproape toată lumea a rezumat rolul învățătorului la școală, copii și mediul său ambiant.

Dar, învățătorii au depășit mediul. Ei au prins elementele esențiale din acest mediu, pe care le-au redat în versuri sau proză, devenind astfel creatori de opere literare.

Că învățătorimea și-a creat un loc de seamă în literatură e lucru de necontestat. Acest lucru îl justifică creațiile literare ale învățătorilor și mai ales lucrarea colegului B. Iordan „Antologia Invățătorilor în literatură”, care înmănunchiază biografiile și bucați literare de ale colegilor noștri, strânse și orânduite cu multă trudă de către autor.

Prin puterea de muncă, prin spiritul său creator, d-l B. Iordan a reușit să dea învățătorilor o carte rară, o carte nouă; iar literaturii un volum care i lipsea până astăzi.

Datoria noastră, a învățătorilor de pretutindeni, este de a căuta să cercetăm lucrarea colegului Iordan, căci numai așa vom putea cunoaște noul capitol pe care l-au creat în literatură învățătorii.

La examenele noastre profesionale din viitor, vom avea ocazia să fim interogați din capitolul „Invățătorii în literatură”, pe care-l vom cunoaște cercetând lucrarea despre care am vorbit mai sus.

Dar, mai ales pentru mândria noastră de învățători e necesar să răsfoim și cercetăm prețioasa lu-

O recomandare

Comitetul Asociației g-le a învățătorilor din România a trimis președintelui nostru 100 volume din lucrarea: „Contribuții la o pedagogie românească” de d-l I. C. Petrescu.

Costă 100 lei și Asoc. județului reține 20 lei în folosul său, adică ar trebui să rețină 20 lei conform dispozițiilor ce are.

Între scopurile statutare fiind și ridicarea nivelului cultural, comitetul jud. Caliacra a dispus ca acești 20 lei să-i lase în folosul învățătorilor asociați, cari vor cumpăra lucrarea d-lui I. C. Petrescu.

În numărul viitor al ziarului vom da o sumară recenzie asupra cărții.

Vom da recenzie sumară dintr-o teamă: Ni-e frică, ca vreun învățător citind recenzia completă, să nu se creadă dispensat de a mai citi lucrarea. Și, această lucrare este o documentare cu statistici și date culturale, sociale, etnografice luate din realitățile românești, pentru reformarea spre progres a școlii populare românești.

În special critica metodologiei din școala noastră — primară mai ales — este punctul revoluționar și unicul criteriu prin care rezultatele școlii românești pot fi aduse la înălțimea vremii și pentru dezvoltarea potențialului național.

Lucrarea aceasta prefațează întreaga reformă școlastică a României și va rămâne temelul de reconstrucție a vieții noastre culturale.

Noua programă nu poate fi înțeleasă, cu toate îndrumările date în ea, până ce nu se va citi temeiul, care stă justificat și tare în lucrarea: „Contribuții la o pedagogie românească”!

Rog, pe toți colegii să o cumpere.

crare „Antologia Invățătorilor în literatură” alcătuită de destoinicul coleg B. Iordan.

Colegii cari vor să o procure se vor adresa redacției gazetei noastre. Prețul este de lei 75.

I. Lupu - Răilețu

NU VA PIERDEȚI TIMPUL!

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai eficient ca dvs.

„SERVICIUL GAZETELOR”

Agentie internațională de presă și publicitate

București, str. Sf. Constantin 24, tel. 3-16-15

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot ce se scrie în presa din toată lumea și procură

tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

Acel care nu admite o logică mai înaltă decât aceea a banului, poate să devină foarte bogat, dar aceasta nu-l va împiedica să rămână toată viața un om sărac; căci bogățiile nu sunt, pentru nimic în lume, dovada unei măreții morale și strălucirii lor, ca aceia care în licuriciu trădează pe vieme, nu servește de cele mai multe ori decât să atragă atenția asupra nedemnității stăpânului lor.

Oricine ar fi omul, spiritul și inima lui îl fac bogat sau sărac, fericit sau nefericit, și aceste calități sunt întotdeauna superioare averii: bunul renume e mai valoros decât o cingătoare de aur.

S. Smiles

Croitoria și Postăvăria

Gheorghe Belciu

Str. Carol № 24

(vis-a-vis de farmacia „Lagara”)

Bazargic

Mare asortiment de stoffe Scherg, superioare

pentru paltoane și costume.

Pentru domniile învățători plata se poate face în rate lunare.

(Urmare din pag. 3)

mare, văzând că în lecția predată sunt folosite străduințele lor.

Sistemul acesta de colaborarea elevilor la strângerea de material intuitiv s'a folosit mult la noi la Școala de Aplicație din Pitești și a fost în urmă completat prin orânduirea de echipe active, care aveau obligația de a așeza în ordine materialul adunat, pe o planșă, unde se poate observa, cu prisosință, vrednicia atât a muncii individuale, cât și a muncii colective, în strângerea materialului necesar predării tuturor lecțiilor, în special a celor de ști. naturale.

Care e valoarea educativă a colaborării elevilor la pregătirea lecțiilor?

Colaborarea elevilor la pregătirea materialului intuitiv necesar predării lecțiilor trebuie ridicată la rangul de principiu didactic, de-

oarece această contribuție a școlarii apare ca un mijloc excelent în câștigarea de cunoștințe și în formarea de deprinderi bune.

1. Folosind contribuția elevilor, lecția nouă va fi plină de interes și totdeodată sprijinitoare pentru înțelegerea noțiunilor predate.

2. În sufletul elevilor, din întreaga clasă, va răsări sentimentul de încredere în puterile și priceperile lor, fiindcă le dăm prilejul să întâmpine pe învățătorul lor, la lecția nouă, cu lucruri și experiențe din viața lor. Se deșteaptă astfel ideea valorii proprii, în sensul că și ei, elevii, sunt capabili să sprijine activitatea intelectuală.

3. Lecția nouă va fi o întâlnire fericită între ceea ce știu și ce au adunat elevii și ceea ce le spune și explică învățătorul.

Cu modul acesta, se înfrișează în sufletul elevilor simțământul de colaborare, între ei și pro-

fesorul lor și se statornicește de la sine un fluid de viață nouă în clasă; plăcerea de muncă crește și odată cu aceasta sporește și credința în forțele lor.

4. Prin astfel de colaborări, deprindem pe elevi cu hărnicia de fiecare clipă, ocupându-le timpul liber cu lucruri bune și-i îndepărtăm astfel de la alte preocupări, care ar putea să-i îndemne la rele.

5. Colaborarea elevilor la procurarea materialului de intuitiv constituie și un mijloc excelent de punere în acțiune a spiritului de inițiativă și de muncă în comun, cu care prilej talnele multor aptitudini se deslușesc, fiindcă preocuparea de strângere de material și de aranjarea lui în urmă presupune ordine, atenție, gust, înțelegere.

6. Tot îndemnând elevii să aducă material intuitiv pentru fiecare lecție, se pomenesc învăță-

torul, la sfârșitul anului, cu o bogăție de material intuitiv, cules de elevi: obiecte de fier, plante, flori, semințe, etc., care va alcătui colțul echipelor active, unde se va găsi contribuția elevilor la înzestrarea școlii cu material didactic și din care va răsări legătura sufletească ce s'a statornicit între elevi și școala unde învață, colecțiile strânse fiind, în același timp, și fire solide între școală și viață.

7. Forțele elevilor, individuale și colective se vor simți sporite, fiindcă lecțiile făcute astfel vor fi în întregime opera lor și, din această pricină, vom avea prezentă, în orice clipă, însuflețirea și avântul de muncă, prin faptul că elevii colecționarii vor sfârși prin a se pasiona de rodul curat al străduinței lor și suntem siguri că vor păstra și pentru mai târziu această neostenită râvnă de muncă.

Radu Petre

